

*

Пръвъ се просвѣти шофьора. Той въ недоумѣние се огледа въ тъмнината, зачу бучащата рѣка, стори му се, че сж всрѣдъ нея, че плуватъ тамъ. . . но усѣти, че линейката не шава.

Но той нищо друго не виждаше и не чуваше освѣнъ сивата бучаща водна стихия. Тръпки по пълзеха по тѣлото му.

Задъ гърба му въ линейката промърдаха войниците. Той съ нечовѣшки почти гласъ извика:

— Не шавайте, изгубени сме.

Просвѣсти се и помощника му и запита:

— Що стана?

— Мълчи! загубени сме, ако шавнемъ.

Напусто се взираха и двамата въ тъмнината, нищо не виждаха. Необяснимо бѣ за тѣхъ спира-нето на линейката надъ рѣката, но едно невнимателно помръдване, може би щѣше да имъ коштува живота.

И никой вече не мръдна, нито проговори!..

А рѣката още по-яростно ревеше, биеше се, надигаше се, за да улови увисналата жертва.

Нощта бѣ дълга, мжчителна, мразовита, но живота драгъ. . . Влага и студъ проникваше до коститѣ и сковаваше неподвижнитѣ тѣла, студень вѣтъръ ги пронизваше, но никой не шавна. . .

Сутринта рано, миноващи тамъ германски камионни колони, съзрѣха увисналата надъ рѣката линейка, притекоха се, завързаха я съ вжжа закачиха съ макари и изтеглиха на шо-